

หมอจำ รักษาหัวใจ พระเอก น้อย

illustration : KAMUI710 story : อดิวิทย์

Chapter 1

บ่ายวันจันทร์ ณ โรงพยาบาลเล็กๆ ทรงตึกแบบบ้านหลังใหญ่ยกใต้ถุนสูง ทาสีเขียวขาวพอให้รู้ว่าเป็นสถานที่ทางการแพทย์ ตั้งอยู่ในเขตชุมชนบนเกาะอินทรี ทางภาคใต้ของประเทศไทย เกาะเล็กๆ ที่มีประชากรอยู่แค่ห้าร้อยครัวเรือน แต่ก็พอมีชื่อเสียงเรื่องแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและจุดดำน้ำรอบๆ เกาะอยู่ไม่น้อย

บนตัวอาคารโรงพยาบาล คิวคนไข้ยังยาวเหยียด แต่นายแพทย์ ‘น้ำนิง รักษาวงศ์’ ที่นั่งประจำห้องตรวจก็ยังมีสมาธิตรวจอาการของคนไข้ที่ส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านอย่างสงบ ไม่เร่งรีบ ให้เวลาผู้ป่วยได้ซักถามจนเข้าใจแล้วค่อยสั่งยาและปล่อยกลับบ้าน

ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ดวงตาเรียวรีทรงอัลมอนต์หลังแว่นใสทรงกลมกรอบเงิน จมูกโด่งรับกับปากสีชมพูธรรมชาติที่ขยับขึ้นลงช้าๆ มีเสียงนุ่มทุ้มเป็นจังหวะจะโคนชวนเคลิ้ม ทำให้อารมณ์ดีใจ รู้สึกอ่อนโยนและปลอดภัยในใจคนป่วย คนไข้หลายคนได้กำลังใจจากการมองเห็นหน้าหมอ อาการเจ็บป่วยเหมือนจะบรรเทาลงได้โดย

ไม่ต้องพึ่งยา

น้ำนึ่งเป็นคุณหมอที่คนทั้งเกาะอินทรีรักและเคารพ

ลมทะเลโชยมาแผ่วเบาพัดผ่านในห้องตรวจที่เปิดจนโปร่งโล่ง เพราะไม่ได้ใช้เครื่องปรับอากาศให้สิ้นไหวเบา ๆ เคล้าไปกับเสียง เครื่องยนต์ของเรือหางยาวที่แล่นอยู่ในทะเลไม่ไกลจากโรงพยาบาล

บรรยากาศดูสงบและผ่อนคลาย...คนไข้คนล่าสุดที่ได้รับการ วินิจฉัยว่าเป็นหวัดเพิ่งลุกออกไป

แต่เกาะอินทรีคงจะสงบเกินไป พระเจ้าเลยส่งความวุ่นวาย บางอย่างมาปะทะอารมณ์ของคุณหมอหนุ่ม

เสียงฝีเท้าก้าวฉับ ๆ ก่อนประตูถูกปิดจะถูกผลักเปิด แล้วแฟ้ม ประวัติใหม่เอี่ยมอ่องก็ถูกวางทับลงบนแฟ้มเก่าสีซีดจางดังพับ!

น้ำนึ่งขยับแว่นทรงกลมกรอบเงินเพื่อมองชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าปกให้ชัด **‘นายมิ่งเมือง สิริโอภาส’** เขาอ่านทวนในใจอยู่ สามครั้งเพราะไม่คุ้นว่าเป็นคนบนเกาะ ก่อนแหงนหน้าขึ้นมอง **‘พยาบาลสมร’** คนเก่าคนแก่ของโรงพยาบาลด้วยแววตาเต็มไปด้วย คำถาม

“หมายความว่าไงนะครับ”

“ขอลัดคิวให้คุณพระเอกของพี้น้อยค่ะ”

คำว่า **‘ลัดคิว’** ทำให้น้ำนึ่งขมวดคิ้วฉับ หูดับจนไม่ได้ยินหรือกว่าอีกฝ่ายเป็น **‘พระเอก’** จากที่เคยเป็นคนนิ่ง ดูเหมือนคำต้องห้าม นี่จะเป็นดั่งหินก้อนใหญ่ที่ซัดลงไปให้น้ำแตกกระจาย

“นิ่งไม่ลัดคิวให้ใคร...ครับ”

เสียงราบเรียบชวนให้คนฟังใจฟ่อ ปกติถ้าหมอโกรธ พยาบาล คงถอย แต่หมอน้ำนึ่งเพิ่งมาประจำการที่โรงพยาบาลบนเกาะแห่งนี้ได้เพียงสองปี มีหรือจะสู้พยาบาลสมรที่อยู่มาค่อนชีวิตได้ ปาก

แดงสดด้วยลิปสติกที่ซื้อมาจากในตัวเมืองยกยัมปะเหลาะ มือก็บีบนวดไหล่ให้คุณหมอรุ่นลูกไปด้วย

“หมอเนิ่งฟังพี่สมรก่อนนะจ๊ะ คนไข้ที่เพิ่งมาคือน้องมิ่งเมืองนะคะ มิ่งเมืองที่เป็นพระเอกเรื่อง *หักปีกพระกาฬ จารชนปล้นใจ* นายหัวขาใหญ่ บอติการ์ดอันรัก และอีกมากมาย ตอนนี้ก็มาถ่ายละครเรื่องใหม่ *‘วิกฤตการณ์บันดาลรัก’* ที่เกาะของเราค่ะ พี่เลยคิดว่าโอกาสที่คนดังจะมาเกาะของเราคงไม่ได้มีบ่อยๆ เลยต้องดูแลเต็มที่นะคะ เจ็บป่วยก็มีหมอมารักษาอย่างใกล้ชิด บริการทุกระดับประทับใจ” สมรพูดจบก็ฉีกยิ้มกว้างให้นายแพทย์รุ่นลูกอีกครั้ง

ฝ่ายน้ำนิ่งก็หยิบมือถือมาถามภูเกิล เนื่องจากละครทุกเรื่องที่พยาบาลรุ่นแม่ร้ายมา เขาไม่รู้จักสักนิด

‘มิ่งเมืองพระเอกน่ารัก!’

‘คงไม่ซ้ำจำหน้าไม่ได้!’

‘กะล่อนทั้งในจอและนอกจอ!’

‘นางเอกงง เจอสาวปริศนาบุกแย่งพระเอกถึงกองถ่าย!’

พาดหัวแต่ละอันทำให้น้ำนิ่งกดปิดโดยไม่คิดอยากจะกดเข้าไปอ่านต่อให้เสียลูกตา

“พวกพระเอก อ๊ย! กองถ่ายจะได้มากันอีกบ่อยๆ เนี่ยช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจไปอีก พอละครฉายนะ รับรองว่านักท่องเที่ยวมากันเยอะแน่นอนค่ะ”

จากที่เป็นพยาบาลมาก่อนชีวิต วันนี้สมรก็รับบทพี่อาร์การท่องเที่ยวไปด้วยเสียเลย

น้ำนิ่งถอนหายใจยาว เขาไม่อินไปกับพยาบาลสมรหรอก เขารู้แต่เพียงคนไข้ต้องรักษาตามคิวหากไม่ได้เป็นเคสฉุกเฉิน

“จะเป็นพระเอกมาก็เรื่องก็ไม่มีสิทธิ์แข่งหน้าใครครับ คนไข้

นั่งอดข้าวมาเจอะเลือดตรวจน้ำตาลตั้งแต่ตีห้า นั่งไม่ยอมให้ใครมา
ลัดคิวเด็ดขาด” น้ำนิ่งย่ำเนิบๆ แต่น้ำเสียงที่เรียบนิ่งมากกว่าเดิม
ทำให้สมรต้องรีบหาทางใหม่

“น้องมิ่งเมืองตกน้ำแล้วหูลั่นคะ หมอนิ่งดูให้หน่อยนะคะ
แป๊บเดียวเอง กองถ่ายเขาจะได้ไปถ่ายต่อกันได้”

“ถ้าคนไข้อาการรุนแรงจริง ชุกเฉินคงโทร. ตามนึ่งแล้ว”

สมรอ้าปากหวอ แต่เธอก็รีบหุบปากจับแล้วอธิบายต่อ “ภาย
นอกดูไม่เป็นไร การได้ยินยังปกติก็จริง แต่...อีกสักครู่อาจจะเป็น
หนักก็ได้ล่ะคะ”

น้ำนิ่งไม่ใช้เสียงตอบโต้อีกต่อไป มือขาวเพียงยื่นไปหยิบแฟ้ม
ที่เขียนชื่อ ‘มิ่งเมือง สิริโอภาส’ ลงไปสอดไว้ด้านล่างสุด แล้วตะโกน
เรียกชื่อคนไข้คนถัดไป

“ป้านูรินเชิญครับ!”

สมรกลอกตาเป็นเลขแปดริ้วๆ อยากหยิกหลังหมอ แต่ก็ทำ
ไม่ได้

หญิงสูงวัยรูปร่างอ้วนท้วนที่เงี่ยหูฟังอยู่น้ำห้องตั้งแต่แรก
เดินเข้ามาแล้วหันไปมองหน้าพยาบาลสมรอย่างเข้าอกเข้าใจ ตัวเธอ
เองก็เป็นแฟนตัวยงของพระเอกหน้าหล่อที่เล่นบทบู๊ได้ถึงอกถึงใจ
คนนี้เช่นกัน

ปฏิทินที่แขวนไว้ตรงหัวเตียงก็เป็นรูปมิ่งเมือง~

“ลูกหมอให้น้องมิ่งเมืองรักษาก่อนก็ได้ ป้ารอได้ไม่พริอ เพื่อ
น้องพระเอกเป็นหนัก ป้าไม่ได้แลทีวีเรื่องใหม่หลาว” ภาษากลาง
สำเนียงใต้ถูกถ่ายทอดออกมาจากนูริน

คำร้องขอของคนไข้ร่างท้วมถูกปิดตก น้ำนิ่งใช้ดวงตามกริบ
จับจ้องไปที่ใบหน้าอีกฝ่ายสลัดกับผลตรวจเลือดในจอคอมพิวเตอร์

แล้วปากสีแดงจิ้มลิ้มก็ขยับรัวเป็นฝีจักรเย็บผ้า

“น้ำตาลเฉลี่ยสะสมในเลือดเพิ่มจากแปดจุดหนึ่งเป็นแปดจุดสาม ถ้าปายังไม่ให้ความร่วมมือช่วยลดของหวาน ผมก็ไม่มียารักษา ป้าแล้วนะครับ!”

นูรินโบกไม้โบกมือในอากาศ หัวเราะแหะๆ แก้มบรยากาศตึงเครียด “ฮาห่วยยย~ ไหนๆ มาดูดีว่าเป็นจริงเหมือนหมอมว่ามาย ป้าอดนมก่อนมาเจาะเลือดแล้วตั้งสองวันป้อ น้ำตาลมันไม่น่าเกินนะ” นูรินทำท่าชะงักหน้ามาดูจอคอมพิวเตอร์ด้วย

น้ำนิ่งสูดลมหายใจลึก ระดับน้ำตาลในเลือดตอนเช้าหลังอดอาหารข้ามคืนของคุณป้าอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่า 120 มิลลิกรัม/เดซิลิตร ซึ่งไม่สูงมากสำหรับผู้ป่วยเบาหวาน แต่ผลน้ำตาลเฉลี่ยสะสมในเลือด 3 เดือน ที่คนปกติจะน้อยกว่า 6.0 mg% ของคุณป้าเล่นเกินมาตลอดและไม่มีทีท่าว่าจะลงเลย มันก็เป็นเครื่องหมายบ่งบอกได้อยู่แล้วว่าป้างดนมเฉพาะช่วงก่อนจะมาเจอหมอเท่านั้น!

“ลูกหมอย่าขู่ป้าด๊ะ ป้ารู้ว่าไม่เกิน” นูรินยังพูดเองเออเองอย่างมีความสุข เธอก็รักคุณหมอน้ำนิ่งเหมือนลูกเหมือนหลานคนหนึ่งเพราะดูแลเธออย่างดีมาตลอด

หมอนิ่งเลิกคิ้วขึ้นสูงแล้วหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ไม่ให้เพลอกินหัวคนป่วย

“ผมจะย้ำกับป้าอีกครั้งว่าถ้ายังไม่สามารถควบคุมน้ำตาลให้ดี ลดน้ำตาลสะสมลงให้ได้มากกว่านี้ วันไหนที่ป้าเป็นแผล เนื้อมันจะเน่า ผมคงต้องตัดขาป้าทิ้ง”

นูรินใจสั่นทันที “ตะ...ตัดขาป้าเลยเออะ”

“ครับ ตัด! สองข้างด้วย”

คนฟังแทบลมจับ

“ถ้าป่าไม่อยากถูกตัดขา ดกกินของหวาน แล้วก็ออกกำลังกายบ้างนะครับ เชิญรอที่ห้องรับยาครับ”

นุรีนหัวใจบวมโหวง เสียขวัญไปแล้ว ลูกหมอที่เธอรักเอ็นดูเปลี่ยนไป เธอเดินน้ำตาปริ่มออกไปจากห้องตรวจโดยมีสมรช่วยประคอง

โชคดีที่มิ่งเมืองยังนั่งยิ้มสว่างไสวอยู่ท่ามกลางชาวบ้าน คนที่โดนขู่จนน้ำตาคลอจึงรีบถลาไปหาที่พึ่ง

“น้องมิ่งเมืองช่วยป่าด้วย หมอหนึ่งจะตัดขาป่า ฮือ~” เสียงฟองดังเข้าไปในห้องตรวจที่ยังไม่ได้ปิดประตู คนในชุดกาวนี้ได้ยินแล้ว คิ้วกระตุกทันที

“หมอใจยักษ์ใจมาร จะตัดขาป่าให้ได้เลย ฮือๆ ช่วยป่าด้วยนะคะ”

“โอ้ๆ คุณป่าไม่ร้องนะครับ ไหนลองเล่าให้ผมฟังสิว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง”

นุรีนยกมือปาดน้ำตาป้อยๆ อย่างน่าสงสาร ก่อนจะเท้าเอวแล้วสวมบทนักแสดงสาวท่านหนึ่ง เลียนแบบคำพูดและอาการปฏิกิริยาของคุณหมอในห้องตรวจที่พูดกับเธอ สลับกับบทคนไข้ผู้นำสงสารที่โดนขู่จนตัวสั่นงันก

มิ่งเมืองฟังแล้วก็อดอมยิ้มไม่ได้ หมออะไรทำไมโหดร้ายขนาดนั้น ดูท่าเขาเองก็คงต้องเตรียมรับมือเช่นกัน

“เอาแบบนี้มั้ยครับคุณป่าคนสวย ถ้าผมให้ลายเซ็น คุณป่าต้องกินขนมหวานน้อยลงนะครับ น้ำ...จะได้แข็งแรง อยู่ดูแลครที่ผมเล่นไปได้นานๆ ใจครับ”

“ได้เลยค่ะ ป่าสัญญาว่าจะแข็งแรงเพื่ออยู่ดูแลครของน้องมิ่งเมืองไปอีกนานๆ” นุรีนพยักหน้ารับอย่างขันแข็ง

“ฉันผม...อัดคลิปีให้กำลังใจคุณป้าได้ด้วยดีกว่า จะได้เปิดดูเวลาออกกำลังกาย ดีมั๊ยครับ”

“อื๊ยยย นอกจากจะหล่อแล้วยังใจดีอีกด้วย ขอให้เจริญ ๆ นะคะ ป้าจะออกกำลังกายตามที่น้องมิ่งเมืองบอกแน่นอนค่ะ”

“คุณป้าคนสวยเก่งที่สุดเลยครับ”

นูรีนบิตแล้วบิตอีก ชายหนุ่มหน้าตาราวเทพบุตรมาชมเธอแบบนี้ ไม่หัวใจวายจนต้องเข้าไอซียูก็บุญคุณไหนดแล้ว

“แล้วก็...ถ้าคุณหมอดูป้าอีก มาฟ้องผมนะครับ ผมจะไปจัดการให้ป้าเอง”

“น้องมิ่งเมืองต้องจัดการให้ป้านะคะ หมอน้ำนิงใจร้ายที่สุดเลยคะ!”

น้ำนิงทนไม่ไหวลุกขึ้นมายืนฟังกรอบประตูเพื่อดูสถานการณ์ด้านนอก ป้านูรีนนะป้านูรีน ดื้อกับเขามาตลอด แถมระดับน้ำตาลเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดสองปีเพราะไม่ยอมควบคุมอาหาร แต่กลับไปเชื่อฟังพระเอกบ้านั้นแบบไม่เถียงสักคำ แล้วยังมาหาว่าเขาใจร้ายอีก

ไอ้พระเอกละครตาวานมาดกะล่อนนั้นก็น่าโมโหอย่างกับอะไรดี มาทำเสียงนุ่มปลอบประโลมคนแก่ทั้งที่ไม่ได้รับรู้ถึงความร้ายแรงของอาการสัคนิด

หมอหนุ่มหุดหิดแต่ใบหน้าที่ยังเรียบนิ่งสมชื่อ แต่ถ้าจะให้แก้ข่าวที่โดนป้านูรีนใส่ไข่ไว้ก็คงไม่ใช่เรื่อง

เขาทำได้เพียงส่งสายตาอาฆาตแค้นไปให้แสงสว่างท่ามกลางเก้าอี้นักรอของคนป่วย นึกแปลกใจอยู่เหมือนกันว่าทำไมตรงนั้นไฟมันถึงดีกว่าตรงอื่น มิ่งเมืองดูสว่างไสวจนเขาเองยังแทบตา

จ้องไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร แพทย์หนุ่มเลยหันหลังกลับไป

หยิบแฟ้มมาตะโกนเรียกคนใช้คนถัดไป พยาบาลสมรจนจนไม่ยอมเป็นผู้ช่วยเขาแล้ว

“ลุงสมหมาย เชิญพบแพทย์ครับ”

ไม่มีอะไรเคลื่อนไหว...น้ำนิ่งกวาดตามองหาเจ้าของชื่อ ลักพักจึงเห็นว่าต่อแถวขอลายเซ็นพระเอกอยู่

ไอ้หมอนี้...ซักจะอยู่ร่วมโลกกับเขาไม่ได้แล้ว ทำให้ระบบรักษารวนไปหมด

“ลุงสมหมาย เชิญที่ห้องตรวจครับ!”

น้ำนิ่งพูดเสียงเรียบเจิดๆ แต่ยังเจิบกริบ

ตาเรียวขุ่นขึ้นทันที ก่อนจะใช้เสียงที่เข้มขึ้น “ลุงสมหมาย! ถ้ายังไม่เดินมาอีกผมจะปรับค่าเสียเวลาเจ้าหน้าที่แล้วนะครับ”

เริ่มมีการขยับ เจ้าของชื่อที่เป็นชายตัวพอมพิศคล้าจากการตากแดดออกเรือทุกวันหันมาทำหน้าที่ช่างใส่เขาอย่างปิดไม่มิด

“เชิญเข้าห้องตรวจครับ!” น้ำนิ่งย้ำเสียงดังพร้อมส่งกระแสดิจิตกดดันคนใช้ไปด้วย

นายสมหมายถอนหายใจดังกว่า แล้วจำใจเดินออกจากแถวที่กำลังต่อเพื่อขอลายเซ็นมาเข้าห้องตรวจ

มึงเมืองที่กำลังแจกลายเซ็นเหลือบตาขึ้นมองเจ้าของเสียงนิดหนึ่ง ทันพอได้เห็นใบหน้าขาว ๆ ปากแดง ๆ กับดวงตาที่มองเขาแบบจะกินเลือดกินเนื้อ

เขายิ้มตอบตามปฏิกิริยาอัตโนมัติของนักแสดงที่อยู่หน้ากล้องทุกวัน

หมอตายุนหนักกว่าเดิม!

อ้าว แล้วเขาไปทำอะไรให้...ทำไมต้องแฉ่งสีไม่ชอบหน้าออกมาเสียขนาดนั้น

นี่เขามิ่งเมืองไง...พระเอกเบอร์หนึ่งของประเทศไทยที่เด็ก
สามขวบยันคนแก่อายุแปดสิบปีเห็นแล้วต้องกรี๊ดสลบ

**มิ่งเมืองค้อมศีรษะลงนินทาหนึ่งแทนการทักทาย แต่คุณ
หมอกลับสับัดหน้าเดินกลับเข้าห้องไปเลย**

ดูเหมือนคุณหมอนั่นจะไม่อินกับความดั่งคืบฟ้าหน้าคืบ
จอกของเขา เพราะเพียงเสี้ยววินาทีที่ดวงตาประสานกันเขาก็ถูกเมิน
ทันที

**ไม่รู้จักกันมาก่อนก็ขอให้เคารพเบ้าหน้าลูกรักเทพเจ้า
ของเขาด้วย~**

น้ำนึ่งกลับมานั่งลงบนเก้าอี้ประจำตัว เขาเปิดแฟ้มคนไข้
ดูอาการที่พยาบาลฝ่ายคัดกรองเขียนสรุปมาให้ ก่อนเชิญชายสูงวัย
ที่เพิ่งเดินเข้ามาในนั้นลง

“เมียเอาซากกะเบือฟาดหัวผมแน่ ถ้าไม่ได้ลายเซ็นพระเอก
หลบบ้าน”

คำทักทายแรกทำเอาน้ำนึ่งถึงกับต้องขยับแว่นเพื่อเก็บมือ
ตัวเอง ก่อนจะเผลอลงมือทูปคนไข้แทนเมียดังแต่ก่อนรักษา

“จะเอาเสี้ยนไม้ที่ตำมือออกมั้ยครับลุง เป็นหนองแล้วไม่ใช่
เหรอ มัวแต่ไปรอต่อแถวขอลายเซ็น เดียวก็เน่าได้ตัดมือกันพอดี!”
น้ำนึ่งพูดเสียงเรียบแต่ฟังดูรู้ว่าคู

“ดันเหมือนหมา!” สมหมายรำพันกับตัวเองเป็นภาษาใต้ที่
หมายความว่า ‘หมอดูเหมือนสุนัข’ เพราะคิดว่าน้ำนึ่งมาจากภาค
กลางคงไม่เข้าใจ แต่อันิจาระยะเวลาสองปีที่คุณหมอดิวชาวอยู่บน
เกาะก็ทำให้เขาเข้าใจภาษาถิ่นมากกว่าแต่ก่อน ตอนนี้ง่วงตาทรง
อัลมอนต์หลังแว่นจึงถ่มมึงทิ้งกว่าเก่า

“ไปขึ้นเตียงเลยลุง พยาบาลเตรียมเครื่องมือให้หมดด้วยครับ!”

แล้วไม่นานเสียงโหยหวนของลุงสมหมายที่กำลังถูกรีดหนองก็ดังลั่นแทบข้ามไปยังอีกฝั่งของเกาะ!

พ้นจากลุงสมหมาย น้านึ่งก็ยังคงอย ๆ ตรวจคนไข้รายอื่น อย่างใจเย็น ไม่สนใจเท่าที่เป็นเดือดเป็นร้อนของพยาบาลสมร ที่ยกมือไหว้ขาครั้งแรกแล้วครั้งเล่าเพื่อดันซื้อพระเอกของตัวเองเข้ารักษา กว่าซื้อของพระเอกดังจะถูกเรียก ตะวันก็คล้อยต่ำแทบจะแตะขอบทะเลแล้ว

“ไม่เรียกเสียต่อเข้าเลยหละ” สมรบนเป็นภาษาได้กับตัวเอง ประชดประชันคนหมอที่เรียกคนไข้คนโปรดของเธอเข้าไป ถ้าจะเข้าขนาดนี้เรียกเข้าตรวจวันพรุ่งนี้เสียเลยก็ได้

“บอกเขามาพรุ่งนี้ก็ได้เนะครับ นิ่งออกตรวจตั้งแต่เจ็ดโมง”

“พี่ประชดคำหมอ~” สมรเหน้อยจะเถียงด้วยจึงรีบสับเท้าไปเชื้อเชิญพ่อเทพบุตรของเธอเข้าสู่ห้องตรวจ ถ้าเธอปุพรมให้ได้ก็คงทำ

ร่างสูงหุ่นกำยำตามสไตล์พระเอกนักบู๊โผล่เข้าไปในห้องตรวจ ใบหน้าหล่อเหลามาพร้อมกับรอยยิ้มเสน่ห์ที่ตกแฟนคลับมาได้ทั่วประเทศ มึงเมืองเปลี่ยนบรรยากาศเรียบ ๆ เชื้อย ๆ ในห้องตรวจให้สดใสรวากับมีดอกไม้ผลิบานอยู่ทั่วห้อง ออว่าพระเอกรุนแรงจนหัวใจของสมรแทบจะกระโดดออกมานอกอก

พยาบาลรุ่นแม่ยกมือกุมอก บุญตาจริง ๆ ที่ได้มาอยู่ใกล้ ๆ แต่น้านึ่งกลับหน้านิ่ง...ไม่รู้สิกรู้สาอะไรทั้งนั้น

ดอกไม้หลากสีส้นที่บ้านต้อนรับพระเอกคนดังหุบฉับติด ๆ กัน

เพียงเพราะกลัวงั้นไปเจอสายตาของคุณหมอ

“อาการผมเป็นหนักหระอครับ คุณหมอดูหน้าเครียดจัง” ด้วย
ความเป็นคนสนุกสนานเลยหลุดปากแซวเล่นไป แต่น้ำนิ่งเงียบกริบ
“ฮ่าๆ” สมรไม่อยากให้พระเอกของตัวเองเก้อ เลยหัวเราะ
สร้างบรรยากาศเสียเอง

**“เล่าอาการมาดีกว่าครับ ให้หมอวินิจฉัยคุณคงจะเหมาะ
กว่าคุณวินิจฉัยเอง”** เสียงเรียบนิ่งถูกส่งออกไปทำลายบรรยากาศ
ผ่อนคลายที่พยาบาลวัยกลางคนพยายามสร้างขึ้นอย่างราบคาบ
มิ่งเมืองยังคงยกยิ้มมุมปากตามความเคยชิน แต่น้ำนิ่งไม่ได้
สนใจมอง เขาเพียงรจจดอาการลงไปในใบประวัติ

ถ้าแบ่งฝั่งเป็นช่องการ์ตูนก็คือหนุ่มพระอาทิตย์สดใสกับนาย
พายุฝนชัดๆ

“น้องมิ่งเมืองชี้เจตสิกเข้าจากถ่ายละครคะ พอดีเครื่องยนต์
มันรวนเลยสะดุ้งจนตกน้ำ แล้วตอนพุ่งตัวขึ้นจากน้ำได้ยินเสียงลั่น
เปรี้ยะในหูคะ” สมรรีบช่วยอธิบาย

คนเป็นหมอพยักหน้า อาการหูลั่นส่วนใหญ่เกิดจากเคลียร์
อากาศไม่ทันเพราะเปลี่ยนระดับการดำน้ำลงที่ลึกหรือขึ้นสู่ผิวน้ำ
เร็วเกินไป

“ผมจมลงไปลึกพอสมควร เพราะชุดที่ใส่อยู่มันหนัก เลยรีบ
ตะกายตัวขึ้นมา” มิ่งเมืองอธิบายต่อ

“เชียวทางนี้” น้ำนิ่งลุกขึ้นเดินไปยังชุดอุปกรณ์ที่ใช้ส่องดูหูของ
คนป่วย เขาลงมือตรวจอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะเก็บเครื่องมือแล้ว
หันมาพูดคุยกับมิ่งเมืองต่อ

“ได้ยินเสียงเหมือนปกติมั๊ย”

“ปกติครับ”

“มีอาการภาพหมุนหรือเดินเซมั๊ยครับ”

“ไม่มีครับ”

“ลุกขึ้นช้า ๆ แล้วเดินเป็นเส้นตรงให้หมดคู่น้อย”

แม้ว่าจะเดินเพื่อตรวจการทรงตัว ทว่ามิ่งเมืองก็คือมิ่งเมือง ลักษณะการเดินราวกับนายแบบที่อยู่บนแคตวอล์กแบรนด์หรูหราก็ปรากฏขึ้นภายในห้องตรวจเล็ก ๆ

น้ำนึ่งรู้สึกว้าว ๆ ไฟบนเพดานห้องตรวจเขาก็สว่างขึ้นมาดึ๋ง ๆ ในขณะที่สมรอุดปากกรีดจนหน้าแดง

“พี่สมรหายใจเถอะครับ นิ่งไม่อย่างทำ CPR ให้”

“คะ...คะ!”

เมื่อรับชมการแสดงชุดพิเศษในห้องตรวจเสร็จ น้ำนึ่งทำเพียงพยักหน้าให้คนป่วยนั่งลง

“แกว่อยู่ยุดีนะครับไม่ฉีกขาด แต่กลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว ไปตรวจการได้ยินอย่างละเอียดอีกทีที่โรงพยาบาลเฉพาะทางนะครับ”

“ครับคุณหมอ”

“มีอะไรจะถามหม่ออีกมั๊ย”

มิ่งเมืองใช้ดวงตาพิชิตใจที่เขาเคยมองกล้งมานับไม่ถ้วนมองหน้า นายแพทย์น้ำนึ่ง รักษาวงศ์ เขาอ่านชื่อที่แปะอยู่ตรงโต๊ะหมอนั่นก็เฝ้ารอว่าเมื่อไรริมฝีปากสีชมพูอ่อนเยาว์นั้นจะยกยิ้มให้เขาบ้าง

น้ำนึ่งเห็นคนไข้ยังเจ็บก็เหลือบตาขึ้นจากแฟ้มประวัติ ลูกตาทรงยาวรีเหมือนแมวเหมียวยังคงความดูอย่างคงเส้นคงวา

เห็นแล้วอดยั่วเย้าอีกสักทีไม่ได้

“คุณหม่อจ่าอย่าดูนักเลง...ยิ้มให้ผมบ้างได้มั๊ยครับ เพื่อจะหายเร็วขึ้นบ้าง น้ำนึ่งแบบนี้ คนไข้ใจไม่ดีนะครับ”

น้ำนิ่งถอนหายใจยาว

**“ถ้าแค่หมอยิ้มแล้วคนไข้ยายเร็วขึ้น บนโลกนี้คงไม่ต้องมี
โรงงานผลิตยาแล้วละครับ เชิญจ่ายค่ารักษาด้านนอกครับ”**

มิ่งเมืองพยักหน้ารับทราบ เขากำลังรู้สึกเหมือนถูกเจ้าเหมียว
ตัวหนึ่งข่วนเข้าที่กลางหัวใจ

มันยุบยิบ แต่ก็...ท้าทายให้สนุกไปกับการเข้าเหยื่ออีกฝ่ายให้
หงุดหงิด

รอยยิ้มของคุณหมอ...อาจจะเป็นยารักษาอย่างดีให้เลือดที่
ซิบตรงกลางหัวใจแห้งสนิท

“ไว้ผมจะแะมาหาใหม่ นะครับคุณหมอจ๋า”

“ชื่อนิ่ง...ไม่ได้ชื่อจ๋า”

“ครับหมอนิ่งจ๋า”

ตาดูตวัดจับ ทว่ามิ่งเมืองยิ้มรับหวานจ้อยจนคุณหมอต้อง
เมินเสียเอง

**‘ก่อนถ่ายละครที่เกาะอินทรีฯจบ รอยยิ้มของหมอน้ำนิ่ง...
มิ่งเมืองจะเอามาให้ได้’**

น้ำนิ่งไม่ตอบอะไร แกรมยังไม่สนใจจะส่งแขกด้วย สมรเลยผาย
มือเชิญพระเอกเสียเอง ส่วนหมอน้อยกลอยใจของเธอ แม่สมร
คนนี้ต้องพาเข้าด้อมแพนคลับสักหน่อยแล้ว!

Chapter 2

รัตติกาลข้างแรม ท้องฟ้ามืดดำเป็นหยดหมึก เหนือหน้า
น้ำทะเลอันดามันมีนักประดาน้ำสองคนก้าวลงจากท้ายเรือประมง
อย่างเงียบเชียบ สองกายนดำทะมึนฉายไฟลงไปได้ น้ำ ก่อนจะค่อยๆ
ปล่อยลมออกจากเสื้อชูชีพเพื่อลดระดับตัวเองลงไปแหวกว่ายใต้
มหาสมุทรใหญ่

เมื่อแสงจากไฟฉายกระบอกเล็กในมือปะทะเข้ากับกล่องไม้
ทรงลูกบาศก์ที่ถูกมัดถ่วงเอาไว้กับหินก้อนใหญ่ภายในถ้ำใต้น้ำ มีด
คมกริบก็ถูกชักออกมาลงมือตัดอย่างเร่งรีบ จากนั้นก็ช่วยกันหิ้ว
ประคองสองข้าง แล้วออกแรงเตะน้ำหนีแรงโน้มถ่วง ลอยตัวขึ้นสู่
ตำแหน่งท้ายเรืออีกครั้ง

คนบนเรือรีบรับกล่องไม้ขึ้นไป หลังจากเปิดฝาตรวจเช็คสิ่ง
ของก็กะพริบไฟในห้องกับต้นสามครั้ง จากนั้นค่อยเร่งเครื่องเต็ม
กำลังหายไปในความมืด

บนหน้าผาที่เป็นจุดลับตาของเกาะ ชายร่างใหญ่แต่งชุดดำทั้งตัวกลืนไปกับความมืดวางกล้องส่องทางไกลลงบนแคร่ไม้ในหน้าไม้ไผ่เก่าโทรม

“ทูนสุดท้ายถูกเอาไปแล้วครับนาย” ลูกน้องคนหนึ่งรายงานในสิ่งที่นายใหญ่เองก็เห็นผ่านกล้องส่องทางไกลแล้ว

“อืม”

“พวกเราคงทำงานลำบากไปสักพัก เพราะพวกกองถ่ายละครจากกรุงเทพฯ มาป่วนเบ๊ยนแถวท้ายเกาะครับนาย”

คนที่ถูกเงามืดของรัตติกาลปิดบังใบหน้าไว้พยักหน้ารับทราบ

“ถ้าเป็นกองละครจริง ๆ ก็แล้วไปเถอะ กลัวพวกกองปราบฯ จะแฝงตัวมาสอดแนมมากกว่า เรื่องที่ไปก่อกวนพวกมันเป็นไงบ้าง”

“มีพวกมันคนนึงตกเจ็ตสกีครับนาย”

“จม?”

“ไม่เป็นอะไรมากครับ ไปโรงพยาบาลแล้วก็หาย”

“ไม่ได้เรื่อง! คราวหลังเอาให้มันกลัวจนรีบเก็บกระเป๋ากลับกรุงเทพฯ ไปเลย”

“ครับนาย”

“ส่วนแถวนี้ก็ปล่อยงูเห่าให้ซุ่มหนอยแล้วกัน จะได้ไม่มีใครกล้าขึ้นมายุ่ง”

เงามืดของต้นไม้ค่อย ๆ กลืนกลุ่มชายฉกรรจ์จนลับสายตาไป

มึงเมืองตีนมาบนเตียงกว้างในรีสอร์ทที่กองถ่ายละครเช่าไว้สำหรับพักตลอดการถ่ายละครที่เกาะอินทรีฯ เขารู้ลึกหาใจลำบากนิดหน่อยและล่าคอกก็เจ็บร้าวประหนึ่งกลืนก้อนทรายลงไป

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างเตียงทำให้มือใหญ่

เอี่ยมไปคว่ำมา ไม่ต้องดูเบอร์ก็รู้ว่าใคร

เขาลุกจากเตียงไปเปิดม่านที่บดบังประตูกระจกกว้างและ
 ขยาดด้านหน้าไว้ พระอาทิตย์ยามเช้าแสงยังไม่แรงมาก ท้อง
 ทะเลก็สงบดิ้นไหวให้สดชื่นยิ่งนัก มิ่งเมืองสโลว์ไลฟ์บานประตูออกไป
 นั่งรับลมทะเล

ความสงบที่หาไม่ได้จากเมืองใหญ่ทำให้ริมฝีปากได้รูปยกยิ้ม
 ขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อได้ที่นั่งคุยที่ถูกต้องใจจึงค่อยกดรับสาย

“ไฮ...แค็กๆ” ไม่นึกว่าอาการเจ็บคอจะเล่นงานหนัก ยังพูด
 ทักทายไม่จบก็ไอโซลกเสียแล้ว

[ไหนบอกว่าไม่เป็นไรงั้น!]

เสียงแหลมแปดหลอดดังทะลุโสตประสาทเข้ามาจนตื่นเต็มตา
‘มะขามหวาน’ ผู้จัดการของมิ่งเมืองนั่นเอง

ร่างสูงไม่ตอบในทันที เขาเดินไปหาน้ำอุ่นบ้วนปากและจิบ
 เล็กน้อยเพื่อให้คอตัวเองดีขึ้น ปล่อยให้ปลายสายบ่นไปเรื่อยเปื่อย

“เมื่อวานหมอบอกว่าไม่เป็นไรจริง ๆ นี่ครับ”

[เปลี่ยนหมอเลยนะ ไม่ได้เรื่อง]

มิ่งเมืองจุปาก นึกไม่ชอบใจขึ้นมาพิกลที่ผู้จัดการพูดแบบนั้น

“ผมจะไปหาหมอ แต่ต้องเป็นหมอคนเดิมครับ”

[ไปหาหมอ่ายผิดปกติ เกิดอะไรขึ้นไหนเล่าสิ]

**“พี่พอจะหาที่ดินบนเกาะนี้ให้ผมสักผืนได้มั้ยครับ อยาก
 สร้างครอบครัวกับหมอ”**

[อ้าวไฉนน้อง มันจะเหิมเกริมเกินไปแล้ว!] มะขามหวานแหวัด
 พวกเขาเป็นดารากับผู้จัดการที่สนิทสนมกันเหมือนครอบครัว
 เดียวกันจึงไม่จำเป็นต้องสุภาพมากนัก [ไปเกาะได้ไม่ทันถึงอาทิตย์
 ก็จะอยู่ตลอดไปเลยหรือไง]

“ที่เป็นโสดมานาน เพราะเจ้าของหัวใจเขาซ่อนตัวอยู่บนเกาะ
นี่เองครับ ^^”

[อี...ไฉ่เราก็นึกว่าม้นรักพีรักเชื้อ ไม่อยากให้ต้องตามแก้ข่าว
ปวดหัว เลยไม่ไปก๊ากก็กับใคร]

“นี่ไง ผมกำลังจะทำให้พีไม่เหงา คอยรับสายโทรศัพท์จาก
นักข่าวได้เลยครับ”

มะขามหวานสตูปาก อยากจะเอาเรื่องกับพระเอกเบอร์หนึ่ง
ของตัวเอง แต่เธอก็ไม่ใช่คนใจดำที่จะกีดกันความรักของดาราใน
สังกัดเพราะกลัว

[ไปชอบพอใคร ไหนเล่าให้แม่ฟังสิ]

มิ่งเมืองยิ้มกว้างขึ้นเมื่อนึกถึงหน้านี้ๆ ของคุณหมอคน
เมื่อวาน

“คุณหมอตาตุๆ คนนี้บนเกาะนี้แหละแม่ ตาขาวๆ ของเธอ
มันกระทบหัวใจรุนแรงเหลือเกิน”

[ฟังแบบนี้ก็สบายใจนะ อีกนานมั่งกว่าพีจะได้ตอบคำถามสื่อ
ฮาๆๆ] มะขามหวานหัวเราะดังจนมิ่งเมืองขมวดคิ้ว

“ทำไมคุณสนุกอะ ที่น้องเจของยาก”

[กะล่อนอย่างแคะมิ่งเมือง สมควรแล้วที่ได้เจออะไรโหดหิน]

“ที่กับอชิต์ พีไม่เห็นบู๊เหมือนเมืองเลย” มิ่งเมืองหมายถึง
พระเอกเบอร์หนึ่งอีกคนในสังกัด ที่เติบโตมาในวงการพร้อมๆ กัน

[อย่าเอาคุณชายอชิต์ไปเทียบกับแก นังโจร...นี่ตอนเอาเข้า
มาในสังกัดพีก็ว่าจะปั้นเป็นดาวร้าย เสียด้วยย คนสมัยนี้ชอบ
พระเอกทรงแบ๊ว...คุณมิ่งเมืองก็เลยได้เดบิวต์เป็นพระเอกค่ะ]

“ฟังแล้วชื่นใจเหลือเกินตัวกู” มิ่งเมืองตบอกรบอบคำพูด

[นี่...วันนี้ไม่มีคิวถ่ายไฉ้มัย หามอแล้วกลับมาพักผ่อน เรื่องนี้

มีแต่ฉากลุยป่าฝ่าทะเล ถ้าไม่คิดว่าแกชอบนะ พี่ไม่ให้ไปเล่นแล้ว
เสี่ยงชิบหาย]

“สนุกจะตาย”

[เกือบตายมัยละเมื่อวาน ตกทะเลเข้าไปไม่รู้ที่มงานได้ตรวจ
สภาพเจ็ตสกีก่อนเข้าฉากรีเปล่า ถึงได้ไปสะบัดกลางทะเลแบบนั้น]

มึงเมืองป่ล่อยให้ผู้จัดการบนยัดยาวตามประสา

[รอให้กองของอดีตเรียบร้อยดีก่อน พี่คงต้องไปยื่นเท้าสะเอว
กำกับผู้กำกับอีกที]

“โหย...เสียกรรมเขาก็หัวเสียอยู่ เมื่อวานถ่ายต่อไม่ได้เพราะ
หาเจ็ตสกีใหม่ไม่ทันนะ”

[ถ้าถ่ายต่อแล้วไม่ส่งแก็ไปหาหมอลิ ฉันจะบินไปวินให้]

“อย่าโมโหค่ะคุณมะขามหวาน โบทอกซีไม่ใช่บาทสองบาท
ชิดมาทั้งหน้าก็ให้มันอยู่ได้นานหน่อย”

[โอย! ไฉ่เด็กนี้ ไม่ได้ตายเพราะเล่นละครผิดคิวหรอก...]

“เพราะโดนหมอนิ่งขี้ขยำหัวใจแน่ๆ” มึงเมืองต่อบท

[เพราะโดนกุดบจ้า!] มะขามหวานแผดเสียง ก่อนจะเอะใจ
[หมอชื่อหนึ่งเหรอ]

“ไฉ่แม่...แล้วก็นั่งสมชื่อ เห็นหน้าเมืองแล้วไม่ยิ้มอะ คิดดูดิ
เขาเป็นคนหรือเปล่า ทำไมเจอคนหล่อขนาดนี้แล้วยังทนอยู่ได้”

[บางที่ถ้าไม่ใช่ดาราก็ค่าตัวเยอะแล้วหักเปอร์เซ็นต์จนฉันทรว
ฉันก็ไม่กล้ารู้จักแกอยู่เหมือนกันนะ]

“หรือพี่จะเถียงว่าผมไม่หล่ออะ?”

[หล่อจ้า...หล่อจนฉันทอยากพาแก็ไปเดบิวต์เป็นตัวร้ายตั้งแต
วันแรกที่เจอหน้าไฉ่]

“ผมไม่คุยกับพี่แล้ว เสียเวลาไปอเฮาะคุณหมอ”

[ขอให้อันนี้หมอยืมให้ละลูกนะ แต่ถ้าไม่ ก็สมน้ำหน้าลวงหน้า
จำ อี ๆ]

มึงเมืองถลิ่งตาใส่ผู้จัดการทั้งที่อีกฝ่ายไม่เห็น แล้วก็กดวางไป
เขานั่งชมวิวและนทะเลที่โอบหาปลาครู่หนึ่ง ก่อนจะถอดเสื้อนอน
พาดกับเก้าอี้ ยืดเส้นยืดสายแล้วทิ้งตัวลงวิดพื้นรักษากล้ามเนื้อตาม
ความเคยชิน

ท่าจนเหงื่อหยดจากกรอบหน้าลงพื้นแล้วค่อยหยุด เมื่อเย็น
เต็มความสูงอีกครั้งก็เลยผมเปิดหน้าผากคนหล่อให้ได้สัมผัสอากาศ
บริสุทธิ์

ขึ้นชมความหน้าตาดีจนเหนื่อยแล้วก็เดินเข้าไปอาบน้ำชำระ
ร่างกาย ซิลมน้ำหอมอย่างละเม็ดละไมและประพินผิวหน้าเพื่อ
รักษาความหล่อที่เทพเจ้ามอบให้อย่างละเอียดลออ

เท่านั้นยังไม่สาแก่ใจคนหล่อ เขาเปิดตู้เสื้อผ้ากวาดตามอง
เสื้อสีมงคลส่งเสริมเรื่องหัวใจอีกรอบ ก่อนจะได้เสื้อยัดสีดำเรียบ ๆ
แบรนต์แพงระยับที่เขาถึงสงสัยเหมือนกันว่าทำไมมันต้องแพงขนาด
นี้ แต่พอสวมแล้วช่วยขับหุ่นให้ดูดีก็ยอมกัดฟันซื้อมันต่อไป หยิบ
สร้อยเงินคอลเล็กชันใหม่ล่าสุด เอ๊ยสุด! มาคล้องให้ยาวประมาณ
อก จากนั้นค่อยหยิบเสื้อเชิ้ตสีฟ้าครามมาสวมทับ ยัดชายเสื้อลงไป
ในกางเกงยีนส์ดำทรงพอดีตัว ขับเน้นสะโพกสอบและช่วงขายาว
ให้น่าหลงใหล

ภาพรวมเขาเหมือนเดินออกมาจากนิตยสารสักเล่มแล้ว แต่
พอเซตผมเปิดหน้าผากข้างหนึ่ง แล้วปล่อยปอยผมเล็ก ๆ ให้ปรก
หน้าผากบ้างกึ่งเซอร์ ๆ ก็ได้อปเกรดให้เป็นนิตยสารอินเตอร์ระดับโลกไปเลย

“หล่อจนอยู่ลำบากจริง ๆ เลยเรา” มึงเมืองพูดกับเจ้าของ

หน้าตาราวเทพบุตรในกระจก

หลังจากซ่อมยิ้ม กัดริมฝีปาก แลบลิ้น หรีดา หมุนองศาหน้า
อยู่นานก็กระตุกรอยยิ้มร้าย ไม่ว่าจะชอบพระเอกทรงไหน เขาก็เป็น
ให้น้ำนิ่งได้หมด...จะหล่อร้าย หล่อทะเล้น หล่อขี้เล่น หล่ออบอุ่น
ชอบแบบไหนก็จิ้มมาเลย!

“ถ้าเมินอีกก็เก่งเกินคนไปแล้วนะ...คุณหมอเจ้าของพระเอก”

พระเอกหนุ่มหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียวก่อนเดินนอกผ้ายไหล่ผึ่ง
เป่าตึงออกจากริสอร์ทหลังที่ตัวเองอยู่ไปยังลานจอดรถด้านหน้า
ก้าวขาที่ยาวเหมือนอนาคตของเรา...ขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์ที่ทาง
กองถ่ายเช่าไว้แล้วควบไปโรงพยาบาลประจำเกาะ

น้ำนิ่งออกตรวจแต่เข้าตามปกติ แม้จะรู้สึกตาขาวกระตุก
แปลก ๆ ก็ให้หลักการที่เรียนมาเพื่อสงบใจ เขาคงใช้สายตามากเกิน
ไป ไม่น่าจะมีใครร้ายอะไรมาเยือนหรือกะ

คนไข้คิวแรก ๆ ก็คือกลุ่มโรคที่ต้องนัดมาดูอาการทุกสามเดือน
หกเดือน โดยมีโรคยอดฮิตคือ เบาหวาน ความดัน ไขมันสูง หมอ
หนุ่มตรวจอาการให้ชาวเกาะด้วยจิตใจเฝื่องใสไปจนถึงช่วงสาย แพ้
มดไปก็มีรายชื่อที่ทำให้เขาต้องขมวดคิ้ว

‘นายมิ่งเมือง สิริโสภาส’

คุณ...แต่ไม่ใช่ชื่อคนไข้ประจำเขา

ตาขาวมันกระตุกรัว ๆ อีกแล้วแฮะ...

สมร พยาบาลผู้ช่วยเห็นน้ำนิ่งมองชื่ออยู่บนที่รืบทวนความ
ทรงจำ

“คนหล่อ ๆ ที่มาเมื่อวานไงคะ พระเอกของพีเอ็งง~”

-*-

“เป็นอะไรมาอีก” น้ำนึ่งพุดกับตัวเองระหว่างเปิดดูอาการเบื้องต้นที่พยาบาลคัดกรองเขียนมาให้

“เป็นพระเอกค่ะ” สมรตอบ

ตาเหวี่ยงของคุณหมอชัดมามองหน้าคุณพยาบาล แต่ถามว่า
สลัดมั๊ยก็...สมรยิ้มแฉ่งสู้

“ให้พี่เรียกคนไข้เลยนะคะ”

น้ำนึ่งถอนหายใจแล้วพยักหน้า “ครับ”

“น้องมิ่งเมือง เชิญค่ะ”

อาการต้อนรับขับสู้เกินเบอร์ของพยาบาลรุ่นแม่ทำให้น้ำนึ่ง
แอบเบะปากใส่ประวัติพ่อพระเอก พอตั้งหน่วยก็กลายเป็นอภิสิทธิ์
ชนเสียอย่างนั้น

รอยยิ้มสดใสที่น้ำนึ่งขจัดตาถูกส่งมาให้ก่อน กลิ่นหอมแบบ
สปอร์ตที่ต่างจากคนบนเกาะโดยสิ้นเชิงตามมาเป็นอันดับสอง คง
จะฉีดยาอะไรมาไม่น้อย เสื้อผ้าหน้าผมก็บรรจงแต่งราวกับจะไป
เดินแบบแฟชั่น พอเอาร่างครบเครื่องมาไว้ในห้องตรวจโรงพยาบาล
เล็กๆ บนพื้นที่ห่างไกลแบบนี้ก็ให้ความรู้สึกผิดที่ผิดทางไม่น้อย

น้ำนึ่งเงยหน้ามองไฟฟลูออเรสเซนต์หลอดยาวบนเพดาน
ห้องตรวจ มันจะสว่างขึ้นทุกครั้งที่นายคนนี้เดินเข้ามาเลยใช่มั๊ย

“อาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“สวัสดิ์ครับหมอน้ำนึ่ง วันนี้สบายดีมั๊ยครับ”

“หมอถามอาการ”

“พอดีผมอยากทักทายก่อน”

“ถ้ายังไม่พร้อมหมอจะเชิญคนถัดไปนะคะครับ”

ใบหน้านิ่งเฉยไม่แสดงอารมณ์ยิ่งทำให้มิ่งเมืองคันหัวใจยิบๆ

“ทำไมหมอดูกับผมจัง...” น้ำเสียงอ่อนที่มันเคยใช้ได้ผลกับ

ผู้จัดการและแฟนคลับถูกนำออกมาใช้ แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือดวงตา
แสนดูของคุณหมอ พร้อมกับมือเรียวยาวที่พับแฟ้มเตรียมโยน

หน้าก็ไม่มอง...

ไม่ตกหลุมยังพอว่า แต่เมินกันแบบนี้เลยนะคุณหมอ~

มึงเมืองรีบยกมือห้าม กลัว ‘หมอนิ่งจ๋า’ ของเขาจะกริ้วไป
มากกว่าเดิม

“ผม...เจ็บคอ แล้วก็เริ่มไอครับ เมื่อเข้ามีน้ำมูกด้วย”

“น้ำมูกใสหรือเป็นสีอะไรครับ”

“ยังใสอยู่”

น้ำนิ่งสวมถุงมือ หยิบไฟฉายและเหล็กกดลิ้นมาจากบนโต๊ะ
เขาเลื่อนเก้าอี้ออกมาให้ใกล้กับมึงเมืองมากขึ้น จากนั้นก็บอกให้
อีกฝ่ายอ้าปาก เมื่อดูเสร็จก็ยื่นสองมือไปคลำสองข้างของลำคอเพื่อ
ตรวจดูว่ามีต่อมน้ำเหลืองโตด้วยหรือไม่

คุณหมอบอกทำตามหน้าที่ แต่หัวใจไม่รักดีของมึงเมืองกลับ
เด่นสนั่น ไครมครามขนาดนี้...ก็ทะลุออกมาเลยতো!

มือหมอนิ่งมาก แม้จะสวมถุงมืออยู่ก็ตามที่ แล้วพอสังเกต
ใบหน้าซีกบนของคุณหมอที่โผล่พ้นแมสก์ออกมา เนียนมาก ๆ เลย~

อยากจดทะเบียนสมรส...ใจเราไปเป็นของเขาหมดแล้ว!

น้ำนิ่งไม่ได้รับรู้สารพันเรื่องราวที่อีกฝ่ายคิดเลย เขาเอาหูฟัง
แพทย์ที่คล้องคออยู่มาสวม จากนั้นก็พูดกับคนไข้เรียบ ๆ

“หายใจเข้าลึก ๆ หายใจออกยาว ๆ นะครับ”

เมื่อบอกให้มึงเมืองทำตาม ก็เอาส่วนรับเสียงไปวางแนบ
หน้าอกของอีกฝ่าย ฟังอยู่ครู่หนึ่งก็เลื่อนเก้าอี้ตัวเองไปด้านหลัง เมื่อ
ฟังจนพอใจก็ปลดหูออกมากล้องคอไว้เช่นเดิม

“คงเป็นหวัด เพราะเมื่อวานตกน้ำแล้วอาจจะมีน้ำเข้าจมูก

นะครับ พักผ่อนมากๆ ดื่มน้ำอุ่น ดื่ยวร่างกายมันก็ขับเชื้อโรคออกไปเอง เชิญครับ”

“หมอหนึ่งไม่จ่ายยาเลยหรอคะ” สมรท้วง

“พี่สมรจะให้ ‘หนึ่ง’ จ่ายยาอะไร...แค่เป็นหวัด”

ยามที่อีกฝ่ายแทนตัวเองว่า ‘หนึ่ง’ ช่างให้ความรู้สึกละมุนและอ่อนหวานที่หัวใจ

**น้ำหนึ่ง...กับมิ่งเมือง...อ๊วย แสนจะเข้ากัน นี่มันคู่ที่สวรรค์
จงใจให้เกิดมาคู่กันชัดๆ**

“ให้กินตามอาการไปสักหน่อยมัยคะ เพื่อจะเป็นหนักขึ้น”

“เป็นหนัก ฟรุ้งนี้ผมค่อยแวะมาขอยาหมอหนึ่งใหม่ก็ได้ครับ ไม่ต้องจ่ายยาหรอก” มิ่งเมืองทำตาหวานไปให้คุณหมอ

ตาเรียวของคนหนึ่งเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานราวกับมีไฟแค้นลุกโชนทันที

“งั้นเดี๋ยวผมสั่งยาแก้ไอ ยาลดน้ำมูก ยาลดไข้ไปให้เลยแล้วกันครับ จะได้ไม่ต้องลำบากมาอีก”

ขอตีฟลิกันเกินไปแล้วหมอ! มิ่งเมืองรีบส่ายหน้าจนผมที่เซตอยู่ดีดออกมา

“ไม่ลำบากเลยครับ ถ้าหมอหนึ่งรักษา ผมมาทุกวันก็ยิ่งได้”

“พี่สมร นี่สั่งยาตามนี้ ฝากด้วยครับ”

“ค่ะ” สมรยิ้มเจื่อนให้พระเอกหนุ่ม ดูท่าจะญาติกันยากแล้วโครงการลากหมอหนึ่งมาเป็นแฟนคลับพระเอกก็ดูเหมือนจะต้องพับเก็บ

“คุณหมอครับ ถ้าผมมีอาการแปลกๆ อยากจะโทร. ถามอาการจากหมอหนึ่งโดยตรง ต้องโทร. เบอร์ไหนครับ”

“เบอร์ฉุกเฉินโรงพยาบาลได้เลยครับ ยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“งั้นไลน์ก็ได้ครับ...ไม่ได้จะเอาไว้ถามเรื่องอาการอย่างเดียว แต่พูดคุยเรื่องทั่วไปก็ได้”

น้ำนึ่งหน้าหนึ่งแต่ตาดู

“คุณหมอครับ เราสองคนน่าจะอายุรุ่นๆ เดียวกัน ผมเพิ่งมาถึงเกาะได้ไม่นาน อยากมีเพื่อนแนะนำที่เที่ยวที่กินบ้าง”

“แอตไลน์ที่สมัครได้เลยครับ อยู่เกาะมาห้าสิบกว่าปีแล้ว คงรู้จักดีกว่าผม”

สมรยกแฟ้มของมิ่งเมืองปิดหน้า อย่าลากดิฉันไปอยู่กลางสนามอารมณ์! แต่ก็เตรียมคิวอาร์โค้ดให้คุณพระเอกเขาสแกน

มิ่งเมืองโดนสกัดทุกดอก เหมือนลูกฟุตบอลที่เตะไปแล้วชนคานประตู แต่มีหรือเขาจะยอม หมอถูกความหน้าด้าน เอ๊ย! ความพยายามของเขาเกินไปแล้ว

“แต่หมอครับ...ถือว่าเราสนิทกันแล้ว” มิ่งเมืองทอดเสียงอ่อน “สนิทยังไงครับ”

“คุณเป็นคนแรกที่ได้ฟังเสียงหัวใจผม”

น้ำนึ่งใช้สายตาแบบเดียวกับที่มองคนโง่มองพระเอกของพยาบาลสมร

สมรเองก็งงไม่น้อย แต่ก็รอฟังต่อว่าฟอยอดชมของอิมเขาจะจัดมุกอะไรมาให้โดนด่าต่อ

“ก็คุณเอาไอ้นั้นมาเตะๆ หน้าอก” มิ่งเมืองชี้ไปที่หูฟังแพทย์ ซึ่งคล้องอยู่ที่คอคุณหมอ

“ผมฟังปอด!”

น้ำนึ่งชี้ส่วนรับเสียงด้านที่ไม่เหมือนกันให้มิ่งเมืองดู แต่มนุษย์พระเอกก็ไม่เข้าใจถึงความแตกต่างหรือกว่าตัวรับฟังมันมีสองด้านใช้ต่างอวัยวะกัน ยังหน้ามึนต่อไป

“นั่นแหละ ปอดอยู่ใกล้หัวใจ ถือว่าคุณได้ยินแล้ว”

น้ำนิ่งเริ่มจะเก็บทรงหน้านิ่งไม่อยู่

“แล้วตั้งแต่เกิดมา หมอคนอื่นเขาไม่ฟังปอดคุณเลยหรือไง!”

“หมอคนอื่นผมสนิทแบบเคารพเป็นพ่อเป็นแม่ แต่กับคุณ
อยากสนิทเป็น...”

มิ่งเมืองลากเสียง พร้อมทั้งสายตาอย่างจงใจบอกความหมาย
ก่อนจะทิ้งคำทำยว่า ‘...เพื่อน’ เพื่อไม่ให้รุกร่างเกินไปจนน้ำนิ่งพาล
เกลียดเขาเสียก่อน

“ผมไม่ได้ว่างมากพอจะมาต่อปากต่อคำกับคุณ พี่สมรเชิญ
พาคนไข้ออกไปข้างนอกครับ!”

สมรลดแฟ้มลงแล้วกลอกตา หมอหนึ่งที่ปกติใจดีกับคนไข้ไหน
พอเป็นมิ่งเมืองเงายักษ์ถึงประทับร่างทุกที

“ลาก่อนครับคุณเพื่อน...แล้วผมจะแวะมาหาบ่อย ๆ” มิ่งเมือง
ยิ้มกว้างก่อนจะยอมออกจากห้องเพราะพยาบาลสมรเชิญ

Chapter 3

วันต่อมาชีวิตการออกตรวจผู้ป่วยนอกของน้ำนึ่งก็ไม่สงบอีกแล้ว ระหว่างนั่งตรวจคนไข้ทั่วไปเขาก็ได้รับสายจากห้องฉุกเฉินว่ามีทีมงานจากกองถ่ายละครประสบอุบัติเหตุ จากกระท่อมไม้ไผ่ที่เซตไว้ถล่ม ได้แผลกันหลายคน เลยต้องรีบไปช่วย ‘หมอนุ่นหนึ่ง’ ประเมินอาการ

หวังว่าจะไม่ใช่นายพระเอกคนดังนั้นอีกนะ แค่นี้ถึงหน้าความหงุดหงิดก็มาเยือนแล้ว!

“ก่อนถ่ายละครไม่บวงสรวงกันรีไร้ง ส่งคนมาโรงพยาบาลไม่ได้หยุดเลยว๊าย”

น้ำนึ่งบ่นขณะเดินเข้าไปในห้องฉุกเฉินที่ทุกคนเดินเร็วขึ้นเป็นสองเท่า พอพยาบาลเห็นเขาก็กวักมือเรียกไปหน้าเตียงที่หนักที่สุดทันที

ทีมงานคนหนึ่งต้องเย็บแผลเพราะโดนไม้ไผ่บาดลึก แม้จะเห็นเลือดจนชินแต่ขอไม่เห็นจะดีกว่า น้ำนึ่งประเมินอาการแล้วก็

พูดรายชื่ออุปกรณ์เร็วจี๊ ระหว่างนั้นเขาเดินไปทำความสะอาดตัวเอง และสวมถุงมือเตรียมทำหัตถการ

“หมอจะฉีดยาชาให้...เจ็บน้อยนะครับ”

ใช้เวลาไม่นานน้ำนึ่งกับพยาบาลผู้ช่วยก็จัดการเสร็จ

“เย็บสวกรีบเลยคะหมอ”

“ไม่ได้อยากเย็บเลยย...” น้ำนึ่งส่ายหน้าพาลงทอดถุงมือทิ้ง จากนั้นเขาก็เดินไปดูเตียงถัดไปที่เป็นผู้หญิงสววจัดคนหนึ่ง ซึ่งมีถุงเจลเย็บวางประคบบอยู่

“แพตตี้ ลดาวัลย์ เป็นนางเอก ขาแพลงนะ น่าจะอีกสองสามวันกว่าจะกลับมาเดินได้ปกติ” หญิงหนึ่งแพทย์สาวรุ่นพี่ที่ดูแลเคสนี้ อยู่กระซิบใส่หูน้ำนึ่ง “ตัวจริงสววกว่าในละครอีกนะเนี่ย”

“อ้อ...ครับ”

“นี่ไม่อินกับพี่เลย” หญิงหนึ่งกระซิบอกรุ่นน้องที่หน้านิ่งเหลือเกิน

“ผมไม่ได้ดูละคร”

“เหอ...แต่ได้ข่าวว่ามีพระเอกละครมาจีบ”

“ฮะ...ใครบอกพี่ครับ”

“แค่ไปนั่งกินข้าวที่โรงอาหาร ข้าวสารมากมายก็ลอยมาเข้าหูพี่แล้วจ้า”

น้ำนึ่งทำหน้ายุ่งจนหญิงหนึ่งเอ็นดู

“มาเก็บตัวอยู่บนเกาะสองปี...ในที่สุดเนื้อคู่ก็ตามหาจนเจอแล้วนะ”

“เนื้อคู่อะไรละพี่หญิงหนึ่ง เนื้อร้ายนะสิ เห็นหน้าแล้วอยากนายรังสีใส่”

“โอ้ย...เกลียดอะไรได้อย่างนั้นคะพ่อหนุ่ม”

“พื่อยาไปซื้อข้าวลือเลยครับ เจอกันสองครั้ง ผมก็ติดกับเขาทั้งสองครั้งนั่นแหละ”

“คะ ๆ ๆ พี่ไม่ล้อแล้ว เดี่ยวไม่มีใครมาช่วยแข่งที่ห้องฉุกเฉิน”

หญิงหนึ่งไม่ต่อความยาว เธอโบกมือไล่น้องให้ไปออกตรวจผู้ป่วยนอกต่อ งานในห้องฉุกเฉินที่เหลือกับสั่งยาเธอจะจัดการเอง หมอหนุ่มกำลังจะเดินออกไปจากห้องที่แสนวุ่นวาย แต่แล้วก็หยุด เขากวาดตามองไปอีกรอบจนแน่ใจว่าไม่เจอพ่อพระเอกของพยาบาลสมร

“ถ้านายนั้นเป็นอะไร พี่สมรคงมาร้องห่มร้องไห้แล้วละ” น้ำนึ่งบอกตัวเองแล้วเดินต่อ แต่พอประตูห้องเปิด ขาเรียวก็ต้องชะงัก เพราะมึงเมืองเย็นขวางทางเขาอยู่

“แพตต์เป็นอะไรมากมายครับ!”

หน้าตาตระหนกกับน้ำเสียงเร่รุดคำตอบทำให้น้ำนึ่งรู้สึกว่ามีเมืองเป็นห่วงนางเอกมากเป็นพิเศษ

เฮอะ...มีข่าวลือว่าจีบหมอ แต่เจ้าของหัวใจตัวจริงคือนางเอกร่วมกองถ่ายสินะ คิดแล้วก็หุ้ร่อนพิกล!

สมองอันชาญฉลาดของคุณหมอเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราว ‘เขาอาจจะแฟนกันนอกจอ’ ชาวพี่หญิงหนึ่งผิดแล้วละ แต่คิดแล้วก็อดห่มนึ่งไม่ได้ คนกะล่อนแบบนี้ไม่น่ามีใครมารัก คุณแพตต์ก็ดูเป็นคนดีเกินกว่าจะมาคบกับหมอนี้

“ขาแพลง นอนประคบเย็นอยู่ข้างใน” ตอบไปแบบไม่มีหางเสียง

“ผมขอเข้าไปดู...”

น้ำนึ่งรีบยกมือขวาง เลยกลายเป็นว่าได้ประทับลงไปบนกล้ามอกแน่นตึงจนชักมือกลับแทบไม่ทัน

“ห้าม! ไม่เห็นคำว่าห้องฉุกเฉินหรือไง”

“เข้าไม่ได้หรอกครับ”

“ไปเรียนจบหมอมาก่อนสิ จะให้เข้า”

มิ่งเมืองถอยหลังไปครึ่งก้าวแล้วมองหน้านิ่งๆ ของคุณหมอ
ความกวนประสาทไม่ลดระดับลงเลยสักวัน อยู่กันไปจนแค้นใจไม่มี
วันไหนให้ปากเหงา คิดแล้วก็ซุ่มขึ้นหัวใจจนต้องยี้มมุมปาก...

แต่น้ำนิ่งกลับมองว่าอีกฝ่ายกำลังกวนประสาทเขา

“แพตตีไม่เป็นอะไรมากใช้มั้ยครับหมอ”

“น่าจะต้องดเคินสองถึงสามวันนะครับ คุณก็ดูแล...คนสนิท
ให้ดีขึ้นหน่อยแล้วกัน”

แม้ไม่เป็นอะไรมาก แต่มิ่งเมืองก็ยังอดรู้สึกผิดไม่ได้ นางเอกรุ่นน้องเดินขึ้นไปซ่อมบทคนเดียวก่อนเข้าฉาก เพราะกังวลว่าจะทำ
เขาเสียเวลาเล่นหลายเทกเนื่องจากตัวเองยังเล่นขึ้นอารมณ์ไม่เก่ง
ในขณะที่เขายังนั่งแต่งหน้าทำผมอยู่ในเต็นท์ ถ้าหากเขาอยู่ใกล้ๆ
คงได้ช่วยเหลือให้น้องไม่เจ็บตัวมากเท่านี้

กล่าวโทษตัวเองได้ชั่วครู่พระเอกหนุ่มก็ขมวดคิ้ว แล้วจ้องมอง
หน้านิ่งของคนตรงหน้าอีกครั้ง

ทำไม...คุณหมอมือที่ทำหน้านิ่งใส่พระเอกชื่อดังอย่างเขาถึงรู้จัก
นางเอกละครที่ดั่งน้อยกว่าตน มิ่งเมืองรู้สึกไม่พอใจสิ่งนี้มาก ๆ!

ขอโทษที่ต้องบูลีนะแพตตี แต่หัวใจพี่เมืองทนไม่ได้จริงๆ!

“คุณเป็นแฟนคลับแพตตีเหรอ”

น้ำนิ่งส่ายหน้า

“อย่าบอกนะว่าเพราะรักษายัยนั่นเลยโดนตก...เธอ เอ่อ...มี
แฟนแล้วนะ” เขาพูดออกไปเพื่อตัดโอกาสรุ่นน้อง

“โอ้ย...คุณไม่ต้องมาหึงผมหรอก” น้ำนิ่งเข้าใจว่ามิ่งเมือง

ไม่อยากให้ใครไปหลงเสน่ห์คนที่ตัวเองกำลังกักกัก

ฝ่ายฝั่งเมืองตาโต...คิดว่าน้ำนึ่งรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไร

“รู้ว่าหึงก็อยู่ให้ห่างๆ แพตตีไหนอยนะครับ!”

“ห่างแน่ครับ เพราะเคสคุณแพตตีเป็นของคุณหมอหนองหนิง หมอผู้หญิง คุณวางใจได้”

ฝั่งเมืองพยักหน้าพึงพอใจ แต่แล้วคิ้วก็ขมวดอีก

“แล้วทำไมหมอนึ่งรู้จักแพตตีด้วยล่ะครับ ที่ผมละก็ทำเป็นเมิน”

น้ำนึ่งกลอกตา ยังไม่เชื่ออีกหรือว่าเขาไม่ได้ไปยุ่งกับคุณนางเอก

“ก่อนรักษาผมก็ต้องถามชื่อก่อนนะครับ”

“แล้วผม...ชื่ออะไร คุณหมอจำได้ไหมครับ”

น้ำนึ่งมองหน้าชายหนุ่มที่ฉีกยิ้มกว้าง เขายอมรับว่าอีกฝ่ายดูดีมาก ดวงตาคมมีเสน่ห์ คิ้วเข้มได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากยามยกขึ้นก็น่ามอง แต่...ถามทำไมวะ

แกลังแม่งเลย...ไอ้พวกขี้เก๊ก นี่กว่าหล่อกว่าทุกคนบนโลก ต้องรู้จักหรือไง

“ผมดูแลคนไข้วันละเป็นร้อย พอดตรวจเสร็จก็ลืมครับ จำได้ไหมตอนอ่านแฟ้มประวัติก่อนตรวจครั้งต่อไป...แต่ถ้าเป็นคุณแพตตีอาจจะความจำดีหน่อยก็ได้ครับ”

พระเอกหนุ่มเห็นความร้ายในแวตตาอีกฝ่ายแล้วอยากจะทำมือบีบปากแจ่วๆ นั้นให้รู้

“งั้นผมคงต้องปวยบ่อยๆ คุณหมอจะได้จำได้”

น้ำนึ่งขมวดคิ้วเพราะคำพูดอีกฝ่ายไม่เข้าหู ไม่ต้องปวยเพิ่มอีกคน เขาก็รักษาไม่ทันแล้วว๊วย~

“อย่าป่วยโดยไม่จำเป็นเลยครับ เก็บเวลาของหมอไว้ให้คนไข้
ที่เขาต้องการจริงๆ เถอะ”

ปากแซ่ปไปอีกหนึ่งดอก มิ่งเมืองชอบจริงเชียวที่ได้เคียงกับ
คุณหมอ ความสนุกมันฉายชัดออกมาทางแววตา หน้าหล่อ ๆ เลย
ดูจะล่อนขึ้นไปอีก

“จั้น...ผมขอแวะมาหาคุณหมอแบบไม่ใช่คนป่วยแทนได้มั๊ย
ครับ”

“จะขายประกันเหวอ ผมไม่ซื้อนะ”

มุกเยอะจริงนะตัวแค้นนี้ มิ่งเมืองหันไปกลั้นขำ แล้วหันกลับมา
ทำหน้าขี้นม อย่าให้เสียทรงพระเอก

“ประกันผมไม่อยากจะขายเหวอครับ ผมแค่อยากให้คุณหมอ
จำผมได้”

“แล้วผมต้องจำคุณไปทำไมครับ” น้ำนิ่งเอียงคอถามอย่างไม่
เข้าใจจริง ๆ “คุณมีความสำคัญอะไรในชีวิตผมเหวอ”

ทำท่ายเหลือเกิน... ‘ไอ้ตัวน้ำนิ่งของพี่เมือง’

“อยากรู้ว่าผมสำคัญยังงี้ คุณหมอก็กเอาจิ๋วมาแอดก่อนดิ”

น้ำนิ่งทำหน้าเหมือนกินของขม มัวอะไรขนาดนี้ละ

“เค้าจับกันม้ายันนี้ เห็นแหล่งกันนานแล้ว”

“ไม่น่าหมัน...หน้าหมอเหมือนอีกินหัวญาติคนไข้แล้ว ไปแยก
หว่า เดี่ยวโดนถ่ายคลิปลงโซเชียล”

เสียงชาวนด์แทร็กภาษาได้ลอยมาจากเวรเพลที่ยืนเตร็ดเตร่
อยู่หน้าห้องพยาบาลลอยมาได้ยิน น้ำนิ่งอยู่มานานพอจะแปล
ออกก็รีบสบปากสบคำ...เดี๋ยวข่าวลือผิด ๆ ว่าหมอโดนพระเอก
จับที่หน้าห้องฉุกเฉินจะลอยไปที่โรงอาหารอีก

“พี่เมือง!”

เสียงเรียกดังมาจากด้านหลัง น้ำนิงหันไปดูก็เห็นบุรุษพยาบาล
เข็นวีลแชร์ที่มีแพทย์ที่นั่งอยู่ออกมาพอดี

“แฟนตัวจริงคุณมาแล้ว...ผมขอตัวนะครับ” น้ำนิงพูดเบา ๆ
แล้วเบี่ยงตัวหลบ ปล่อยให้คู่รักได้ถามไถ่อาการกัน

ส่วนมิ่งเมืองที่หูไวฟังแล้วก็คิ้วขมวดทันที

“โอ้ย...เข้าใจผิดไปกันใหญ่แล้วคุณหมอ!”

หรือว่า...ที่หงุดหงิดเพราะหึง!